

Vagyon, kockázat és béke

„Egy ember egyszer idegenbe készült, ezért összehívta szolgálait, és rájuk bízta vagyonát. Az egyiknek öt talentumot adott, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek rátermettsége szerint, aztán útra kelt...” (Mt 25, 14)

1. Isten mindent ingyen ad, de számon kéri, mit kezdünk vele

„Áldott vagy, Urunk, mindenség Istene, mert a te bőkezűségedből kaptuk a kenyeret. Felajánljuk Neked mint a Föld termését és az emberi munka gyümölcsét...” – Így imádkozik a pap a Szentmisében, amikor felajánlja a kenyeret. Beismerjük tehát, hogy bármi, amit adni tudunk Istennek, csak olyan valami, amit először mi kaptunk tőle. Viszont nem simán csak visszaadjuk, hanem akarunk hozzátenni valamit, akarjuk kamatoztatni. Abban, amit adunk, benne van a mi munkánk, erőfeszítésünk is.

A példabeszédben az Úr mindenkinek mást és mást adott. És talán nem is a mennyiség a fontos tényleg hanem, hogy mindenkinek más. Fontos viszont, hogy azzal kell dolgoznunk, amit mi kaptunk. Hányszor esünk abba a hibába, hogy azzal foglalkozunk, mások adottságait hogyan tudnánk kihasználni. Ha én lennék ott, ha nekem is ilyen lehetőségem lenne, ha ez és az lenne, ha nem lenne vírus... De nem más talentumát kell kamatoztatnunk, hanem a sajátunkat, amivel itt és most rendelkezünk. A kérdés az, mit kezdünk azzal, ami a miénk. A talentum kifejezés kapcsán gyakran csak a bennünk rejlő tehetségekre gondolunk, amiket ki kell bontakoztatnunk, de valójában bármit érthetünk alatta, amit Istentől kaptunk: az időnket, a családunkat, a barátainkat, a lehetőségeinket, és persze a képességeinket a munkára, az alkotásra, a szeretetre... Mindenkinek hatalmas gazdagság van a birtokában. (1 talentum kb. 30 kg ezüstöt jelentett Jézus korában)

2. Kockázat nélkül nincs siker

Szeretünk kényelemre, nyugalomra berendezkedni, üzletelni. Az Istennel is: Ha jó keresztény, jó hívő vagyok, akkor biztos minden rendben lesz, minden menni fog, nem lesz semmi gondom. Akkor is ha belül tudjuk, hogy ez nem ilyen egyszerű, hat ránk ez a mentalitás. DE Jézus nem erről beszélt: „Aki elveszíti értem életét...” „Aki követni akar, vegye fel keresztjét...”

Szóval kockáztatni kell, nem elég őrizgetni, amit kaptunk. Ki kell engedni a kezünkéből, odaadni a pénzváltóknak: Bőkezűen adni az időmből, energiámból, javaimból, szeretetemből... lehetőségeimhez mérten, és ezek nem elfogni fognak, hanem kamatoznak. Viszont ez akkor is ijesztő néha: kiengedni dolgokat a kezemből. Amíg a szolgák pénze kamatozott nem volt a kezükben semmi! Kockáztattak.

Számomra az elmúlt napok régi-új felismerése, hogy ez keresztény hitünk lényege: Nem attól vagyok jól, nem azért vagyok boldog és kiegyensúlyozott, mert nincs gond az életemben, hanem pont azért, mert bele tudom tervezni. Szeretetből kész vagyok lemondani olyan dolgokról is, amikkel nyugodtan élhetnék, de vállalom a hiányát, hogy másnak adjak belőle, kész vagyok együtt élni hiányaimmal is. Nem elégittem ki magam, nem lakatom magam jól azonnal. Ebben gyakoroljuk magunkat, amikor böjtölünk.

Én mivel lakatom magam jól? Vagy merek-e éhes maradni néha, együtt élni hiányaimmal; és végső soron megengedni Istennek, hogy akkor és úgy töltsön be, amikor és ahogyan Ő akarja.